

Budapestre vonatkozó újságcikk

Osztalozás

339.854

Szerző:

Cím:

Mit hoz a krisztkindli a köztisztviselőknek?

Forrás:

A Nap

Hely

Idő

"1920"

Személy

Helyszám

350.8

1920

Mit hoz a krisztkindli a köztisztviselőknek?

Karácsonyi történet, amelyet már most is el lehet olvasni

Közeledik karácsony szent ünnepe. A fővárosi üzletek kirakataiban már roskadozik a sok ünnepre való ajándék. De ki vásárolna? A köztisztviselők? Azelőtt még csak tellett. Most már ők is arra várnak, hogy segítséget kérjenek. Az elmúlt hat év minden keserősége őket érte, az ő karácsonyfájuk lesz évről-évre kisebb, disztelembb, fénytelenebb és sivárabb. Az idén talán már karácsonyi fenyőgalyra sem jut.

A köztisztviselők remélik, hogy karácsony ünnepén még sem feledkeznek meg róluk. Talán valamelyik külföldi segítő-bizottság juttat valami ajándékot számukra. Egyelőre a roménység biztatja őket, nem tudják, kapnak-e, de azért bizakodnak. Kiváncsi voltam, mit is várnak, mire is lenne szükségük ezeknek a szegény embereknek. Először a vasutasoknál érdeklődtem: milyen ajándékot várnak karácsonyra?

Az Andrassy-uti igazgatóság épületében a gazdasági osztály vezetője informált.

— Milyen ajándékot kapunk? .. Hát kérem, amit szoktunk... A rendszeres havi élelmiszereket... Ruhát?

... Azt nem! Legalább is nem tudok róla... Ha valaki kap, úgy mi vagyunk az elsők... Cipő még nincs... Még csak mértéket sem vetettek velünk... Pedig a lapok már sokat írtak a cipőről... Más ajándékról nem tudok... Pardon!... Azaz mégis... De ez díszkrét... Csak mi kapjuk, vasutasok... Ugyanis az amerikai vasutasok gyűjtést indítottak a magyar vasutasok javára. Állítólag már el is küldték a pénzt a részünkre. Minden vasutas két dollárt kap belőle... De csak vasutas... Más köztisztviselő nem...

Megköszöntem a felvilágosítást és tovább mentem. A postásokhoz. A Koronaherceg-utca 17. számú házban van az ételmezési hivataluk.

— Ajándék?... Valószínűleg semmi. Hallottam, hogy a ruhát megkapjuk... Állítólag a gyapottól és pamutból is kapunk. Sokat beszélnek... Szó van csokoládéről, meg rizsről is... De az nem biztos... Hanem — és most közel hajolt a fülemhez és sugva mondja, — hanem valami érdekes ajándékot kapunk... Az amerikai postások gyűjtést

indítottak a magyar postások javára... Nem tudom hány ezer dollár gyűlt egybe... Ebből a pénzből minden postás két dollárt kap... De csak postás... Ez már elég szép ajándék... Kilencszáz korona...

— Bizony szép, — mondtam én és tovább mentem a birákhoz.

A Markó-utcában ők is elárulták, mit várnak karácsonyra.

— Ugy hallom, — mesélte egy elfogulatlan bíró — hogy a svéd misszió karácsonyra is elhozza az ő tavalyi ajándékát... Rizs, csokoládé és hal... Cipő nincs... Ruhát állítólag már lehet rendelni... Ugy hallom, a szöveim már a szabóknál van... Más ajándékot nem igen kaphatunk... Szegények vagyunk... Mit is adhatna az állam a tisztviselőinek? Még szép, hogy az a sok menekült köztisztviselő kapja a fizetését. De azért valami nagyon érdekes ajándékról tudok... Az amerikai bírák gyűjtést indítottak a magyar bírák felségélyezésére... Már a pénz itt is van... De kérem ez titok... Minden bíró két dollárt kap karácsonyra.

— Csak a bírák — mondtam én fejbólintva.

— Ugy van — mondta az informátor és kezet fogott velem.

Elmentem aztán a Gerlóczy-utca. Itt ételmezik a főváros tanárait és egyéb tisztviselőit.

— Ajándék? — kérdezte igazgatótan

a főrendező. — Biz az jó lenne... Nem tudom, mit lehetne a tanároknak ajándékozni... Néhány millió kellene, hogy talpraállítsák őket... (Ezt szösz szerint is lehet venni. Talpra állítani azért kellene őket, mert nincs talp a cipőjükön.) Cipő?... Jó vicc! Már két hónap óta bolondítanak bennünket... Ruhá nincs... Pamutot kapunk, — de csak a Nemzeti Szövetség tagjai... Egy kis fehérnemű jó volna... Ami van, az már egy esepet sem fehér... De ezért valami díszkrét ajándékról hallottam... Csak a tanárok kapják...

— Tú-údom... süttoglan. — Az amerikai tanárok gyűjtést indítottak a magyar tanárok javára... És ebből a pénzből két dollárt kap minden tanár...

— Há mégis igaz! — turbékolta boldogan ő.

— Igaz — feleltem röviden. — Csak a tanárok kapják... És az Andrassy-uton csak a vasutasok... És a Koronaherceg-utcában csak a postások... A Markó-utcában csak a bírák... Igaz!... De ha lényeg megkapják, írjon, nagyon fogok örülni... Székely Nándor